

JULIETTA,

dcera
Musolinova

Poutavý román z našich dnů. Napsal J. Sokolovský

Skoro ho těšilo že dívka pozbu-
de ženicha i milence a pak zos-
tane bude mezi lidmi. Byla mu
zadostiněním její zoufalost, ka-
ždá její slza. Chechtal se v duchu
d'Abelský, kterak se jí pohatilo
štěstí života.

Ale tragédie tajně lásky nebyla
dosud skončena. Poslední její jed-
nání nadešlo a Vittore Garcia
byl němým jeho divákem, kleče v
trávníku a propadavaje rukama
do vlhké hlíny.

Madeleine zajisté už seděla v
povoze za nárožím. André diváje
se na chvíli strnule do země sáhl
zvolna do kapsy. Garcia se za-
chvil užev v jeho ruce revolver.

Kyho d'asa pomyslí si, tak se
snadno zbavím soka? Vždyť již
není mým sokem. Vezmi d'Abel
Madeleinu — její brozy visí pro
mne vysoko. Tenhle hlupák poj-
má živobití velmi zbytečně.

Byl odhodlán rozloučiti se s ži-
votem, který ho asi již dříve skla-
mal. Jeho láska — tak se zdálo
aspoň Garciaovi — neměla zvlášť
zoufalého nádechu.

Mladý muž drže revolver, pla-
kal tise, načev pronesl tlumeně.
S tebou Madeleino zaslá slunce
mého života. Bojím se noci která
nastane — proto do ní skočím s o-
čima zavřenými. Poznal jsem ži-
vot ve svém mládí mnohem lepší
— s horším se nedovedu smířiti.
Otec zemřel — matka se utrápila.
— přibuzní mně okradli a vystva-
li. Nepoznal jsem vládného srdce
— až tebe, tebe, Madeleino.

Kdo se o mne stará? Potýkal
jsem se ze životem, na vlastní ná-
kaz od 12 let. A dvanáct
roky bojují Vysílil jsem se, nemo-
hu bojovatí děle. A nemohu býti
sluhou — toužil jsem výše, mno-
hem výše.

Poslední hvězda zhasla mi te-
bou, Madeleino! Vůkol mne jest
tma a chlad. Půjdeš s cizinci do
ciziny, zvykneš mu snad budeš
šťastná, zapomeníš a nezpome-
neš. V návrat tvůj nebudu.

Aspoň se za mne pomodlíš, až
zvíš — — —
A zahřejeval.

Zij blaze sládká Madeleino! po-
kračoval za chvíli. Měj dík za
štěstí, blaho a slast, která mně lá-
ska tvá poskytovala. Mohu aspoň
zemřít s vědomím, že jsem byl a-
spoň několik okamžiků šťasten.

Umkl a pozval revolver ku
skráni. Vittore Garcia stál za ním
vztýčen. Potřeboval jen ruku na-
táhnout, aby překazil sebevraždu
která jest vždy a vždy zločinem—
nejhloupějšího rázu.

Jediný pohyb, jediný zvuk z je-
ho úst a mladý muž mohl býti za
chráněn. Ale něčeho podobného
byl dalek státní návládní — na-
opak! Bylo mu uspokojením, že
se zbaví soupeře.

A pak v hlavě Garciaově vy-
stval již nový pomysl, který vlast-
ně se zakládal na smrti Andreo-
vě.

Madeleino! zapeptal ještě jed-
nou mladý muž
Kotouč dýmu s krátkým zables-
kem zahall mu hlavu. Současně
třesknul suchý výstřel a tělo ne-
šťastníkovy svezlo se z lavice.

Výstřel byl tak slabý, že mladí
dva lidé krácejíce za hluchého po-
vídání po chodníku protějším
nezaslechli ho. Revolver zůstal na
lavici.

Obět lásky! Poněkud hloupá je
ale přece jest to obět. Kolik tak-
ových již bylo, a proč?
Chladný rozum nemůže selva
lovati jí. Ale mezi rozumem a srd-
cem od jakživa bylo nerozumě-
ní a bude do skonání světa.

Vittore Garcia vyčkal plných
pět minut, prve než se vyplížil z
houstiny a přivlekl k mrtvolu. By-
strým rozhledem zjednal si jisto-
tu, že nikdo není poblíž kdo by ho
mohl pozorovati.

Pak nehopil mrtvolu narovnal
jí na lavici a posadil se k ní.

Dobře se zaslunul. Koule pro-
razila skráníovou kost a vnikla do
mozku, mumlal spokojeně, smrt
se dostavila v příštím okamžiku.

Proto rychle! Jeho živobití se
dobře upotřebilo, jakož i jeho li-
stiny má-li jich při sobě. Doufám
že mu zbylo také několik franků
v kapse.

Skoro již toužil po teplé poste-
li. Šlakovitá vše! Aspoň kdybych
mohl v některém malém hotelu
přespati.

Vysvětlenu rychle mrtvolu An-
dreova, provedl ihned kapsní
prohlídku.

V tobolce nalezl dvaet sedm
franků, čímž duše jeho procipla a
okrála. Pro Italy mají peníze jak
známo, mocný půvab, snad ještě
silnější, než pro lakotné a hrabi-
vé Němce.

Listiny zastřeleného zněly na
jméno André Desoir. Vedle křest-
ního a domovského listu byly ulo-
ženy v tobolce doklady o Andre-
ově působnosti v různých dobách,
a službách.

Vysvědčení tato byla velmi při-
znivá — sám bankér dával Andre-
ovi dobré vysvědčení ba nejlepší.
Záměna provedena velmi rych-
le.

Vittore Garcia složil chudobný
oděv Pietru na lavici, navlékl na
sebe živě a nasadil si čepici na
hlavu. Pak oděl částečně mrtvolu
a s výtězným pošklebkem díval se
na své dílo.

Bude či nebude mrtvolu pozna-
na? mumlal, zdá se že nebude.
V tak ohromném městě! Mnoho-
li měl přátel a známých a kdo z nich
půjde do vystavovatelný mrtvol?
Než se někdo dovítí — — mhm!
Madeleino tam přece nepůjde.

Zprvu chtěl se ozbrojiti Andre-
ovým revolverem, ale rozmyslil
si to. Nechal zbraň ležeti aby se
mohlo zjistiti, že jedná se jen o
sebevraždu.

Připravil se na pochod, ujal se
ruky mrtvolce.

Poroučím se vám jako vítěz,
loučil se Garcia s mrtvolou, ten-
tokráte nabyt jsem převahy ještě
nad vámi, pane soupeři v lásce!
Ztratil jsem ovšem Madeleinu, ale
vy pane lokaji jste jí také nevydo-
bil.

Vaše ústa již neproudiví a ne-
prozradí, co se zde událo, ale já,
já budu kořistiti z tajemství sleč-
ny Peyrousové, netřeba mi obá-
vati se že bude mé inkognito vy-
zrazeno.

Mám listiny na jméno Andrea
Desoira, a dovolím si zastupovati
vás před světem, pokud to bude
možno a pokud se mně zachce —
ano? Šťastí mně podalo ruku.

Před půl hodinou byl jsem šva-
ným člověkem, zlosynem proná-
sledovaným, který nevěděl kam
by se vrhnul, aby aspoň poněkud
byl v bezpečnosti — teď mohu
jiz volně eloumatí ulicemi paříž-
skými.

Komu by napadlo hledati mně
v této živé lokajské. Policiejni
vyžlata budou stíhati elegantního
státního návládního, jenž zůstal
z příbytku švarné prodavačky sí-
drových sošek.

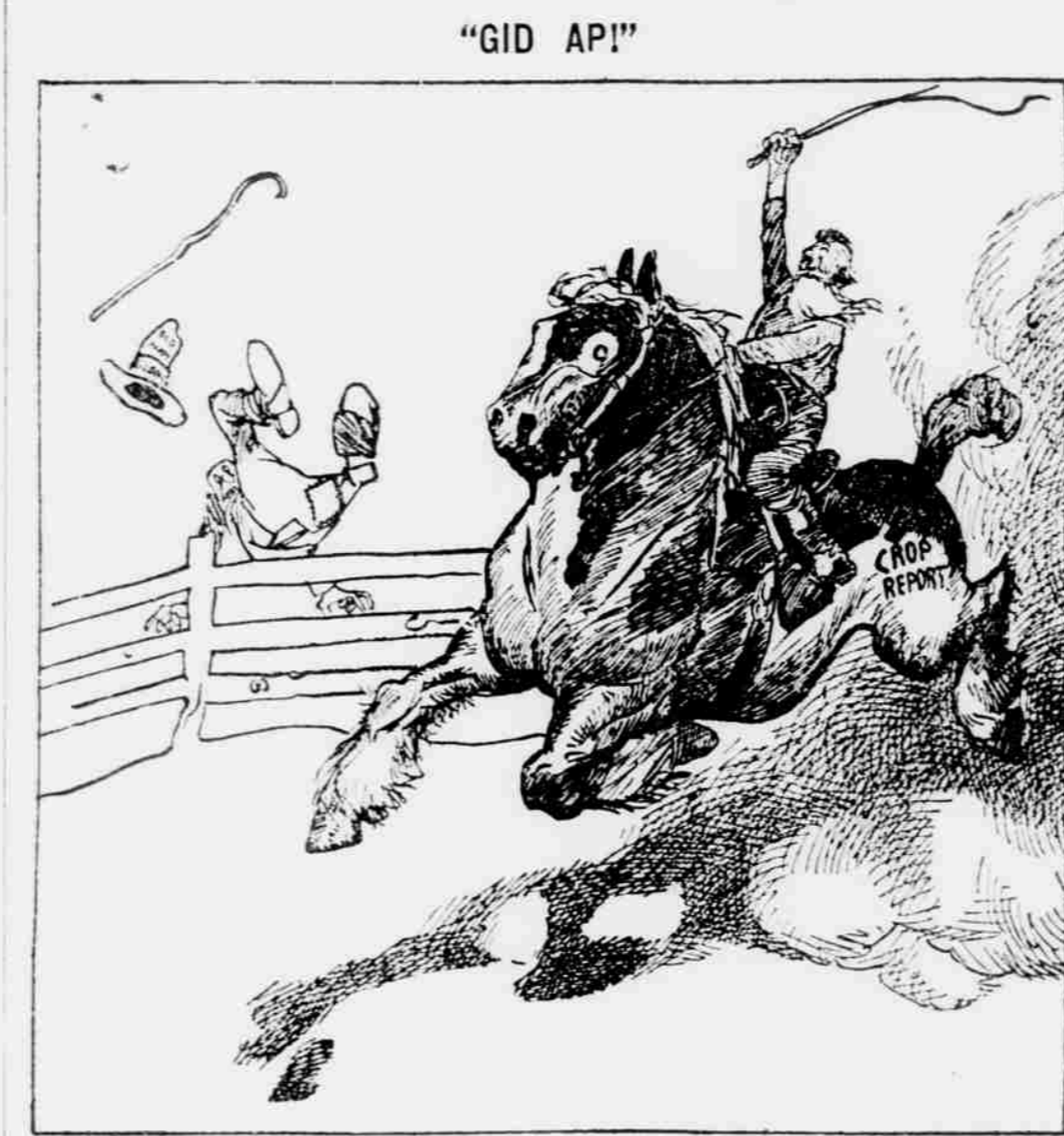
Nalezou prázně místo a baba
domovnice dosvědčí, že odešel. Ha-
haha! A pak se nalezne panák v
hadrech prodavače italského. De-
tektivové budou si lámati hlavu—
Co jest mi vlastně do toho.

Hvízdaje nápěv jakýsi, opustil
Vittore Garcia mrtvolu, vykloz
nuy opatrně ze sady, a pustil se
nazdař luh ulicemi, až konečně
došel k malému hotelu, kde si vy-
žádal nocleh.

Netrvalo dlouho a natáhl se po
hodně v lázku s klidem člověka
jehož svědomí úplně jest pokojno
a bezstarostno.

Věru dost lidí jest, kteří nemají
ničeho z toho co jiné o spánek o-
lupuje.

Vstal dosti pozdě a při snídání
četl v ranních novinách dost a

—Donahay in Cleveland Plain Dealer.

dost o sobě zajímavého.

Především psaly časopisy o ná-
lezu mrtvoly ve velké bedně v
Grand hotelu. Jako vrah označen
byl státní návládní Vittore Garcia
z Neapole, který policii před
nosem upláclnul, ačkoli majitel
hotelu vykonal všechny přípravy
k polapení vraha.

O něco dále byla zpráva o ná-
lezu neznámého sebevraha ve ve-
řejném parku. V obou zprávách
horleno na netečnost policejních
orgánů.

Cizince onen zemřel bez pomo-
ci ačkoli v tiché noci mohla býti
přítelce z revolveru slýšena
policejní hlídka.

Podle šatů dalo se souditi že
sebevrah jest původu italského.
Vittore Garcia se usmíval. Vše
bylo v pořádku.

Kapitola 40.
Nový komorník.

Lord Harry Darey seděl zá-
dumivě v malé přepychové ko-
mnatce. Kdykoliv do Paříže zavítal
bydlel ve svém domě, který
stál ve Faubourgu St. Germain
v opatrování starých manželů.

Veuku zůřilo slunce veselo a při-
větivě, ale Harrymu bylo jako by
obloha byla zatažena nevládnými
dusnými mraky.

Nadarmo pátral po Juliettě po
celou dobu od svého přejezdu do
Paříže.

Nenalezl po ní ani toho nejskro-
vnějšího slova.

Co bylo v jeho moči, podnikl,
aby jí nalezl. Najal celé hejno de-
tektivů, jimž dal dokonalý popis
divčiny.

Ale až tito lidé byli schopni na-
lezi v Paříži ztracenou jelku,
neboť horlivost jejich byla zhy-
střena naději na skvělou odměnu,
nikdo z nich nemohl lordovi po-
dati bytí i nejskrupulejší zprávu.

Náhodou nenapadlo se nikomu
poptávati v obchodě mistra Siro-
ního, který by byl dal jim tu nej-
lepší zprávu.

Ostatně ani lordovi nenapadlo,
že by se mohla Julietta živiti po-
domním prodejem sošek sádro-
vých. Spíše měl za to že žije v
soukromí, a dle toho dal také ne-
přímou direktivu pátratelnům.

Lord byl neuspěšným pátratelním
po Juliettě tak rozmrzen, že ani
nepomyslil na návštěvu svého pa-
řížského příbuzenstva, ba ani jim
byl neznámil že v Paříži na čas
se byl ubytoval.

K sírovi Pembrokovi ho vlast-
ně nie nepoutalo, neboť znal po-
vali svého strýce a raději se mu
vyhnul, jak mohl.

S jeho synem a dekou udržoval
přátelství jakž takž. Přilíš mu ta-
ké k sdeji nepřítelství, ale aspoň
se jim nevyhybal. Nevylédlával
jih však.

Pátratelním po Juliettě zapoměl na
Mortimera i Editu úplně. Ostatně
vyčelázel málo a studoval raději,
kde by mohla dívka jeho srdce vě-
zeti.

Želal velice že zlý osud a nepří-
zeň lidí, odervali ho od Julietty.
Zehral strašně a zvláště na slé-
nou Adrienu, kterou měl v pode-
zření, že jest příčinou celé záple-
ky. Nevěřil ani jí ani doktorovi
Bartolovi, a trápil se pomyslem

že Juliettě v Paříži se špatně daří.
Znal město a tisícekrát jeho ne-
bezpečnosti pro mladou hezkou
dívku. Věděl že na dlouho nezů-
stane krása její nepovšimnuta—
znal celou armádu lovců, kteří
vstávajíce lebahjice, na nie jiného
nemyslí než na štvanci plaché
lidské zvěře, která se loví voňav-
kami, šampaňským a třeptými
tretkami.

Darey se bál že Julietta jsoue
bez ochrany neodolá tito lovc-
ům. Myšlenky tyto měly ovšem
vliv na jeho rozmar a stálí manže
lé téměř ani nepoznávali svého
druhdy vládného a přívětivého
pána.

Starý důvěrný správce domu
odvázil se jen jednou v něm od-
porovati a lord se rozhléval tak
velice, že starce jehož zdraví ne-
bylo stejné již valně ihned odeslal
do Londýna.

Může se tam léčiti, pravil mu,
tvých služeb není mně zde třeba.
Správce žádal za prominutí,
ale Harry se uprositi nedal. Ne-
spíše nechtěl též, aby stařec při-
liš hluboko nahlížel do jeho kaps-
—aby nesezal totiž pravou pří-
činu jeho horlivého pátrání po
Juliettě.

Byl i v něm nespátroval shlé-
če přece jen se obával že má sta-
ře styky s Pembrokiem a že by
mu mohl vytýkati nějak styky s
dívkou z řady proletářů.

Chťel tomu zabrániti za každou
cenu a proto trval na svém roz-
hodnutí. Správce neobstával, než
svázati uzlík a odebrati se do ul-
havého Londýna, aby tam vyčkal
dalších rozkazů svého rozmar-
ného velitele.

Po odehodu správce ulehčilo se
Harrymu, ale na dlouho spoko-
jen nebyl. Stará správceová nemo-
hla mu manžela nadraditi. — Ne-
znalaf jeho zvyky a nemohla mu
vyhověti.

Z nouze přibral si výpomoc lo-
kaje a sháněl inseraty komorníka
Příhlasila se mu sponsta lidí, kte-
ří by byli rádi lordovi sloužili, ale
nikdo se mu nehodil.

Ze vybíral ve své mrzutosti,
Jeden se mu zdál býti hloupým
druhý žvatlavým; o třetím se do-
mníval, že by kradl, čtvrtému vy-
týkal nedostatek prakse pátému
zase nedostatek vzdělání.

Těžko velmi těžko sháněl člo-
věka, na něhož mohl by se spo-
lehnouti. Chťel níti komorníka spo-
lehlivého k cestování, který by v
zároveň výzval v rájech jazických
dokonale.

V tom právě chyběl mu starý
správce nejvíce. Zlobil se na sebe
že ho do Londýna poslal a byl čím
dál tím mrzutějším.

Posléze nehodil se mu nikdo z
domáckých lidí, nevšiml si nikoho
Ani se neodhodl když k němu vst-
paval toho jitra mladý lokaj s no-
vinami a dopisy.

Ranní pošta, milorde, pravil lo-
kaj, kladá sponsta časopisů a do-
pisů na stůl. Pak odešel rovněž ne-
povšimnut a dopisy a časopisy zů-
staly netknuty na drabnou chvíli.

Co mohly pro něho obsahovati?
jistě ne po čem toužil, totiž po
zprávách o Juliettě.

Ale jistě tam byly zprávy inspe-

ktorů, kteří jeho statky zpravo-
vali. Učty různých peněžních ú-
stavů a vůbec pouze obchodní ko-
respondence, snad důležitá ale
pro mladého, zamilovaného lorda
nezáživná a nepřijemná.

Snad též několik dopisů proseb-
ných, jak se dělo každého dne.
Dávno již přišel z německa do Pa-
říže strašný zlozvyk obtěžování
boháčů, prosbami o podporu, jak-
ási slušnější zbrota, utříděh
na kapsy cizích úplně neznámých
lidí.

Lord usedl k pianu, zadrmkal a
zauklul nástroj, popocházal po
chvíli. Ani hudba ho nebavila až
byl dobrým hudebníkem.

Ale ani kniha ho nebavila. Mr-
zutě jí odložil, sotva že několik
rádků přečetl.

Vrátli se ke stolu a vzal něko-
lik časopisů do ruky, přečetl to
a ono, odložil všechny a přbíral
se v dopisech. Četl jen razítka po
štovní, nacež dopisy nečetně od-
kládal.

Konečně všimnul si dopisu pří-
šedšího z Itálie. Podivil se poně-
kud a již také otevřel obálku.

Zadívav se do dopisu přešel si
rukou čelo a chvátil k oknu. Ne-
věřil vlastním očím. Aniž sobě to-
ho byl vědom přečetl dopis polo-
hlasitě.

Milorde! četl, Julietta Musoli-
nová kterou hledáte, milujete a
kteráz vás rovněž miluje, opu-
stila Paříž a odebrala se do Neapole
do Itálie.

Jest vám známo jaký veliký ú-
kol jí k tomuto rozhodnutí pří-
měl.

Odjezd její byl truchle z mno-
hých vážných příčin, které vypsa-
ti nelze. Proto se ani nemohla
přesvědčiti jste-li v Paříži čili
nie.

Vím však že milord v Paříži
prodlává a byl by šťasten kdyby
se s Julietou setkal. Cheče-li jí
spatřiti přijďte do Neapole.

Ubezpeční vás milorde že jen
nezištná snaha vnutila mne pero
do ruky bez vědomí Juliettina ač
vím, že se na mne proto dívka ne-
rozhorlí. Přejí totiž Juliettě z pl-
na srdce štěstí, jehož skutku za-
sluhuje a vám že jen s vámi může
býti šťastná.

Cheče-li povím vám o ní, ale
jen vám a nikoliv jinému. Zacho-
vejte y přesné mlčenlivosti můj
dopis, neboť jest toho třeba.

A pospěte si neboť zvím hned
o vás jak do Neapole přijedete a
kdy můžete Juliettu spatřiti.

Střežte se Adrieny de Chavané
žije v Paříži v domě prorokyně
Lenormandové, kterou také něk-
dy zastupuje v účinných kejklíř-
ských produkcích.

Žáří strašně na Juliettu a již
ta usilovala o její zkázu. Střež-
te se této zniže. Kdybych nebyl
zakročil, bývala by již Julietta
mrtva.

Podrobnosti sdělím až se setká-
me, Timbal.

Trvalo slušnou chvíli, než Harry
se vybavil z úžasu a mohl přemý-
šleti klidněji o obsahu zajímavé-
ho dopisu.

Ale pak začal duch jeho praco-
vati rychle a úsilovně, jak bývá

u lidí klidných, kteří dovedou ro-
zeznati mouku od otrub.

Lord zkoumal, je-li dopis tento
upřímným nebo lstivým a nevězí-
li v něm jakási lůčka.

Tolik uznal hned že dopisovatel
jest o jeho poměru k Juliettě do-
bře zpraven a že zná také Adrie-
nu. Dopis její prozrazoval její by-
dlostě žárliivost a úkladnost—to
přece stačilo.

Ze znal pisatel i úmysl Julietty
bylo rovněž zřejmo. Bylaf v do-
pisu narážka na úkol, jenž Julietta
do Neapole pobízela.

Jaký jiný úkol než vyprostiti
otec z vězení?

Pokoušela se dívka vskutku o
tuto věc? Bez peněz?

Pozůstalosti lordovi přece neu-
žila — o tom byl již zpraven svý-
m inspektory a také Pembroek
neřítil již naději na děditví.

Člověku cizímu nebyla by Julie-
ta záměry své prozradila. Byl te-
dy pisatel jejím důvěrníkem. To
bylo jisto — ale byl důvěrníkem
poctivým čili nie?

Byli-li vůči otci upřímným, po-
tom nesměl lord o poctivosti dopi-
su pochybovati, nebyl-li však kul-
zradu proti dívce i jemu Harry-
mu.

Pozor Harry! pomyslí si mla-
dý muž, necht' tomu tak či onak,
na tobě jest, abys se přesvědčil co
jest na věci pravdy — a sice bez-
prodení.

Přistoupiv ku stolků, stisnul
elektrický zvonek.

Pojedu do Itálie ještě dnes, pra-
vil rozhodně, žádná síla mne ne-
zadrží. Ostatně dá se velmi snad-
nou pomyslití že se Julietta velmi
rychle do Itálie vrátila. Co by dě-
lala jinde?

Bude přece tam, kde by mohla
uvězněnému otci přispěti. Jest jí
známo že jsem nezemřel a že tu-
díž závěť pozbývá platnosti. Pro-
to asi nevyzvedla nároky na dě-
ditví — hoj! Pozdě dost se mně
rozběsklo v hlavě!

Jsem pitomec! Mohl jsem si to
myslití ihned. Vše jest snadná ja-
ko Kolumbovo vejce. Přece jsem
se dočetl v novinách, že byl Mu-
solino šťastn do Neapole dopra-
ven — šťastně — hahaha!

Tim se také úplně vysvětluje
proč mé pátrání v paříži bylo mar-
ným a zbytečným.

Ještě dnes odvolám detektivy!
Já osel, trojnásobný osel! Ale byla
zle vůbec či nebyla? Eh! co na
tom záleží poví mne to sama.

Zvonil znovu, čekal a dupal.
U všech d'Abelů mumlal nevrle,
proč nikdo — — —
A náhle se zasmál.

(Pokračování.)

Při nastuzení
naťse se dkladně krk, prsa a chodidla
dra. Richter-a
PAIN-EXPELLEREM
Čiňuje ihned, boťestí ustanou a miat.
Jen pravý s registrovanou známkou
"Kotvou"

25c a 50c. balení, ve všech lékárnách anebo přímo od
F. AD. RICHTER & CO.
74-80 Washington Street, New York, N. Y.

DO LEIGH a okolí!!
Dovolují si oznámiti všem milým krajanům, že vlastním
nyní v Leigh od nádraží přes ulici na východ a sever
:: dobře zařízený hostinec ::
Jelikož jsem zde jediný Čech, jenž zde vlastní hostinec,
proto doufám, že všichni krajané, kteří sem do Leigh přijedou
mně navštíví. Milerád každému dobře a poctivě posloužím.
JOS. SEDLAČEK, - - LEIGH, NEB.

Telefon v úřadovně: Douglas 2341   Telefon v obydlí: Douglas 4425

JOS. L. PADRNOS
ADVOKÁT — PRÁVNÍ ZÁSTUPCE
Obrat'te se na něj ve všech záležitostech soudních.

Úřadovna: 1408 Williams ul.   Obydlí: 1401 jižní 16. ulice.
OMAHA NEBRASKA.

Úřadní hodiny:
Od 9. do 12. dopoledne a od 2. do 5. odpoledne. Večer a v neděli dle úmluvy.